

Un temps i uns fets històrics

Des de la primera gran manifestació del 10 de juny de 2010 en que milers de persones es van aplegar als carrers de Barcelona sota el lema «Som una nació. Nosaltres decidim», que els mitjans de comunicació, els periodistes, els polítics, i ara també la gent del carrer, parla de temps i fets històrics. Aquella manifestació, organitzada per Òmnium Cultural i amb el suport de la majoria dels partits polítics representats al Parlament de Catalunya (excepte pel PPC i C's), així com dels sindicats i prop de 1.600 entitats, en contra de la resolució del recurs d'inconstitucionalitat efectuat pel Tribunal Constitucional d'Espanya sobre el text de l'Estatut de Catalunya, va servir per moltes coses, una d'elles despertar aquesta consciència de la importància històrica d'alguns esdeveniments, i també de que tots, de manera individual, i junts, de manera col·lectiva, fem que els esdeveniments siguin històrics.

Aquesta consciència, que s'ha anat afermant amb les manifestacions de l'11 de setembre del 2010, del 2011, i sobretot a partir de la del 2012 que amb el lema «Catalunya, nou estat d'Europa» va significar l'acceleració d'un procés que va començar a posar en el mapa d'Europa i del món aquets tros de territori de la península Ibèrica que es diu Catalunya i que té com a capital Barcelona, una marca coneguda i reconeguda arreu del món. Per la Diada de 2013, la de la «Via Catalana», els crits d'Independència ja eren majoritaris, crits que a la «V» del 2014 han sigut unànimes.

El que ha succeït aquets 9 de novembre es, sens cap mena de dubte, un altre moment històric. 2.336.000 ciutadans –xifra provisional en el moment d'escriure aquesta editorial–, persones que han volgut manifestar públicament, a cara descoberta, amb registre de DNI, el seu parer en un procés de participació ciutadana –prohibit el referèndum vinculant i prohibida la consulta– que els *opinadors* de l'Estat Espanyol van qualificar primer i despectivament de “costellada” i que davant l'excepcional participació, el mateix Estat Espanyol, intenta convertir en un delictes. Aquest és també un fet històric.

És també singularment històric –i la història està plena també de singularitats– que en la vella Europa del s. XXI, la que va sortir de les terribles Guerres Mundials –llavor fructífera de la segona–, la que finalment va aconseguir vèncer el Nazisme i el Feixisme, la que va crear una Comunitat Europea primer i una Unió Europea després, la que no va deixar entrar a Espanya en aquets club de privilegi –Espanya havia demanat entrar a la CEE el 1977– fins el 1986, quan va demostrar que ja havia arraconat la dictadura i que la democràcia era efectiva; el PSOE havia guanyat les eleccions el 1982. Val la pena recordar-ho, per què aleshores, amb aquesta Constitució del 1978 no n'hi va haver prou per entrar a la CEE.

I ara, Europa?. Que ha passat –que li passa a Europa?– que ara no valgui la democràcia?.